

Silverhättans hemlighet

Hilde gick ut genom dörren. Det var kyligt i luften, och vinden tjöt i öronen på henne. Hilde började springa mot kostallet för att slippa kylan. När hon kom in i stallet hörde hon mor säga: där var du, vi har väntat på dig. Förlåt, sa Hilde men jag hittade inte mina skor. Det var förstås bara en ursäkt för att jag hade försovit mig, men mor trodde iallafall på mig. Jag tar gammelkossorna så får du ta kossorna med kalvar, sa mor. Jag började mjölka kossorna. Allt gick bra, och som vanligt stannade jag lite extra hos Sito. Sito var en av kalvarna som jag tagit hand om lite extra.

*****

Är du färdig snart undrade mor.

- Jag kommer, svarade jag.
- Vi måste skynda oss om vi ska komma först till marknaden.
- Jag vet.

Vi gjorde oss iordning och lastade allt vi skulle sälja på en kärra. Far spände Pretty för kärran. Pretty var en ardenner med svart man och svans och en mörkbrun hårrem. Vi började gå mot Visby med Pretty i släptåg.

När vi hade kommit tillrätta och fått ordning på allt började kunderna komma.

- Jag går en sväng, ropade jag till mor.
- Var försiktig bara.
- Jadå.

Jag gick längs norra muren tills jag kom till Silverhättan. Jag gick upp i tornet och satte mig mot väggen. Dunk. Jag slog huvudet i stenen, jag skulle säkert få en bula där. Jag vände mig om för att se vad som hade slagit i mitt huvud. Det var då jag såg det, det var till hälften övertäckt med mossa och lavar. Ett litet hål. Det såg ut att passa till en nyckel. Det stod något annat under nyckelhålet. Jag skrapade bort lite mossa så att jag kunde tyda texten. Det var svårt att läsa, tillslut lyckades jag tyda det. Det stod:

*Nyckeln du finner, vid vindens hus.
Såden du maler i samma hus.
Högst upp i vindens topp.
Där finner du nyckeln.*

Jag funderade på vad det kunde betyda. Nyckeln du finner vid vindens hus, såden du maler.... Jag hade det! Nyckeln du finner, vid vindens hus, såden du maler i samma hus. Det kunde betyda kvarn. Och högst upp i vindens topp, kunde betyda torn. Såklart kvarntornet.

Jag började gå mot Kvarntornet. Det tog en stund att gå, så när jag kom dit var mina ben som spagetti. Jag öppnade dörren till kvarntornet och började gå upp för trapporna. Jag räknade trappstegen, 125 stycken var det. När jag kom upp för trapporna sjönk jag ner på golvet och blev sittande så i några minuter. Jag lät blicken vila på spik som stack upp ur golvet.

Jag gick fram till spiken och kände på brädan som spiken satt i. Brädan satt löst så jag försökte lyfta upp brädan. Efter ett tag gav brädan med sig och jag kunde lyfta bort den. Utrymmet under brädan var såpass stort att jag skulle kunna få plats med en av mina skor i den. Men istället för en av mina skor så fanns det en liten ask. Jag lyfte upp asken och öppnade den. I asken låg en nyckel, den var blank med ett hack i sig. Jag stoppade ner nyckeln i asken igen och la den i tryckt förvar i min jackficka.

Jag gick ner till Silverhättan och ställde mig framför nyckelhålet. Jag tog ett djupt andetag och förberedde mig på det värsta. Sen tog jag fram nyckeln och stoppa in den i nyckelhålet och vred till. Låset klickade till och en dörr öppnade sig i muren. Hålet som bildades var en meter högt och en halvmeter bred. Jag tvekade en sekund sen gick jag in igenom dörren och blev stående där. En kall vind blåste igen dörren och jag försökte förtvivlat få upp den igen. Den gick inte att få upp och jag förstod att min enda utväg var framåt.

Det var kyligt och luktade unket som om någon hade dött här. Jag gick ner för en spiraltrappa och kom ner i en stor sal. På sidorna var det massor av gravar och i mitten en gång. Jag började gå längs gången, men när jag hade tagit tre steg kände jag en hand ta tag om mitt ben. Jag drog snabbt till mig benet och handen lossnade men då tog en ny hand tag i mitt andra ben. Sen kände jag massor av händer som tog tag i mina armar, håret och mina ben och drog ner mig mot golvet. Jag slet mig och började springa. Jag såg ett ljus lägre fram som jag trodde var en utgång, men när jag kom fram reste sig en gestalt ur ljuset. Den stärkte sig efter mig och försökte fånga mig. Jag sprang åt höger och gestalten sprang efter mig.

Jag kom fram till väggen och såg mig omkring efter något att försvara mig med. Då såg jag något ännu bättre. En tunnel, en flyktväg. Den var så liten att jag knappt fick plats men jag ville inte bli fångad av gestalten.

Efter kanske trettio meter blev tunneln så hög att jag kunde gå upprätt. Sen svängde den åt vänster och jag kunde se ljus där framme. Tunneln började slutta uppför och över utgången växte en rosenbuske. Jag rev mig lite när jag klättrade ut men det gjorde inget, jag var bara glad att slippa den där gestalten. Jag tittade mig omkring, jag stod vid murfallet.

Jag gick mot marknaden, jag var hungrig och behövde något att äta. Jag köpte ett kanderat äpple som jag knaprade på medans jag gick till våran plats.

Var har du varit, undrade mor. Du är helt jordig i ansiktet och du har rivsår på armarna. Ingen skulle tro på vad jag hade gjort, så jag hittade på en lögn.

- Jag hjälpte en farbror att plantera om rosor, sa jag.
- Okej, men du måste tvätta dig. Spring hem och tvätta bort jorden och ta hand om dina sår.
- Jadå, sa jag.

När jag var på väg hem vände jag mig om och tittade tillbaka mot Österport. Jag såg den bara i några sekunder och en kall kår kröp upp för ryggen och förlamade mig. En svart siluett som glödde av ljus tittade på mig genom en glugg. Jag kände hur blicken borrhade sig igenom mig och jag hörde en hes röst som sa: nästa gång kommer jag att ta dig.

Sen löstes gestalten upp och förlamningen försvann. Jag vände mig om och började springa, jag stannade inte förrän jag var hemma. Jag tänkte tillbaka på vad gestalten sagt och önskade att det var långt till nästa gång vi skulle träffas.

Ingrid Nygren åk 5
Montessori friskola Gotland